

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Udrag fra Poetiske Skrifter

Citation: Winther, Christian: "Poetiske Skrifter", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. XXXI. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-winterchr01val-shoot-idm139972049979232/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

»Til Een« er blevet til i en Række af Aar, der spænder over mere end en Menneskealder, fra Winthers Ophold i Neu Strelitz (1841) til nogle Maa- neder før hans Død.

Winther har ikke søgt at knytte de enkelte Digte i den store Cyklus sammen ved nogen Handlings- traad, men idet de er blevet til gennem de skiftende Aar er de kommet ind under Tidens Forvandling. De genspejler Stadierne i en Kærligheds Udvikling.

Vendepunktet i Digtecyklussen markeres af Bryl- luppet med »I Havn«, der deler Digtningen i to Bø- ger, af hvilke den første falder i to Afdelinger.

Til den første Afdeling har Winther valgt et Motto fra en af Petrarcas Sonetter. Han har hermed villet udtrykke sin egen Situation: alene og tynget af Tan- ker (solo e pensoso). De to elskende er adskilt. Han lever i rige Omgivelser, hun fjernt i sine »stille, sikre« Stuer, eller hun spadserer ved Havet. Ind i Længselen efter den elskede blander sig Hjemvæn (VIII). Ogsaa da han vender hjem til »det liflige Fyn« og senere til København, er der mange Mil mellem ham og hende. Man forstaar, at det ikke blot er Afstanden, der skiller dem. Livsforhold over hvilke de selv ikke raader, staar dem imellem. Først i Døden vil Livsdissonansen forvandles til Harmo- ni. Han er alene med sig selv og sin Kærlighed:

Hensjunken i mit Hjertes Drøm —
Thi ak! det er jo intet andet!
Jeg sidder som ved Havets Strøm
Og kaster Blomster ud i Vandet.

Disse Ord fra det sidste Digt giver hele Stemnin- gen og Situationen og idet de gentager Tanken fra »Tilegnelsen« sluttes som en Ring omkring hele den- ne Afdeling.

Alle disse Digte er som en stadig fortsat Monolog, som Kærligheden lokker Digteren til. Ind imellem hans Ord fornemmer man Genklangen af hendes Spørgsmaal og Ytringer, omkring hvilke Digtene slynger sig som Ranker af Billeder og Indfald.

XXXI